

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Spolek – Ochránci Českého lesa**, se sídlem Plzeň, Boženy Němcové 729/28, IČ 266 30 923, zastoupeného JUDr. Václavem Koreckým, advokátem, se sídlem Plzeň, Bedřicha Smetany 167/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2015, čj. RR/4185/15,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 17. 12. 2015, čj. RR/4185/15, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9.800,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Václava Koreckého, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 26. 2. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2015, čj. RR/4185/15 (dále též jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím Městského úřadu Domažlice (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“) ze dne 14. 9. 2015, čj. MeDO-48631/2015-Sz (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) bylo o žádosti RoBiN OIL s.r.o., IČ 49823574, se sídlem Kladno – Dubí, Libušina 172, rozhodnuto takto: Podle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto o umístění stavby Myčka osobních a dodávkových automobilů u ČSPH RoBiN OIL-Folmava (dále též jen „*stavba*“) na pozemku parc. č. 375/8 (ostatní plocha), parc. č. 375/9 (orná půda) v k. ú. Horní Folmava (výrok I.); byly stanoveny podmínky pro umístění stavby (výrok II.).

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím žalovaného podle § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto pro nepřipustnost. Nepřipustnost odvolání spatřoval odvolací správní orgán v tom, že odvolatel (= žalobce) není účastníkem řízení.

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Územní řízení a stavební řízení jsou upraveny stavebním zákonem.

Zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“), upravuje mimo jiné i účast osob při řízeních týkajících se těchto oblastí.

[III] Žaloba

Žalobce tvrdí, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 27 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce není účastníkem územního řízení a odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí tedy nebylo podáno osobou oprávněnou.

Správní řád v § 27 odst. 3 upravuje, kdo je též účastníkem řízení, a odkazuje na „*jiný právní předpis*“. Jiným právním předpisem je v tomto případě zákon o ochraně přírody a krajiny, který v § 70 odst. 2 a 3 upravuje podmínky účasti občanského sdružení, resp. spolku ve správním řízení.

Jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, tak prvoinstanční správní orgán považoval žalobce za účastníka řízení, neboť se do řízení řádně přihlásil a měl pravděpodobně za to, že byly splněny i ostatní podmínky. Žalovaný však v odůvodnění svého rozhodnutí účastenství žalobce na správním řízení zpochybňuje v návaznosti na to, že prvoinstanční správní orgán ve svém koordinovaném závazném stanovisku vyjádřil, že zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny nebudou dotčeny, a dále, že Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, ve svém stanovisku uzavřel, že záměr nemůže mít významný vliv na evropsky významné lokality ani ptáčí oblasti. Závěrem žalovaného tak bylo, že

se v předmětném územním řízení nejedná o záměr, při němž mohou být zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny dotčeny, a účastenství žalobce vyloučil.

Úvodní ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny podrobně stanoví demonstrativním výčtem, jaké jsou zájmy chráněné tímto zákonem. Žalobce se domnívá, že podmínku účastenství ve správních řízeních dotýkajících se zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny, je nutné chápat obecně, nikoli pouze v návaznosti na stanoviska dotčených orgánů. Vždy je nutné posoudit, jaké lokality se záměr týká a zda je zde možný vliv na zájmy specifikované výše.

Není možné se ztotožnit s rozhodnutím žalovaného proto, že žalobce ve svém odvolání zpochybňuje právně závazná stanoviska dotčených orgánů, která se vyjadřovala k zásahům do přírody a krajiny, že tato stanoviska musí být podkladem územního rozhodnutí. Ze stanovisek není zřejmé, jak dotčené správní orgány k závěru došly; stanoviska týkající se ochrany přírody a krajiny nejsou dostatečně odůvodněná a podložena konkrétními studiemi. Jednou ze zásadních námitek žalobce v odvolání bylo, že stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, bylo vydáno bez hydrogeologického posouzení plánovaného záměru na okolí, a to zejména proto, že se v blízkosti nachází významný vodní tok Teplá Bystřice. Doloženo bylo pouze hydrogeologické posouzení vrtané studny na okolí, nikoli myčky osobních a dodávkových automobilů jako celku.

Tím, že účastenství žalobce bylo žalovaným vyloučeno, ztratil žalobce možnost hájit v tomto řízení svůj základní zájem a účel, kterým je ochrana přírody a životního prostředí, přestože se domnívá, že podklady pro vydání územního rozhodnutí nedostatečně hodnotily vliv plánovaného záměru na okolní krajinu.

Zamítavým rozhodnutím žalovaného byla porušena zásada legitimního očekávání, když prvoinstanční správní orgán účast žalobce na řízení nezpochybňoval. Na podkladě žalobcových námitek vyzval prvoinstanční správní orgán žadatele k doplnění žádosti o stanoviska dotčených orgánů k umístění studny. Žalobce tak s ohledem na průběh předchozího řízení neměl sebemenších pochyb o tom, že je účastníkem správního řízení. Žalobce má za to, že naplnil všechny podmínky § 27 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, aby se stal účastníkem územního řízení, a byl tak oprávněn využívat všech práv, která účastníkům správního řízení svědčí, tedy i práva na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu. Tím, že žalovaný zamítl odvolání žalobce jako nepřipustné z důvodu, že nebylo podáno osobou oprávněnou, když žalobce není dle závěru žalovaného účastníkem správního řízení, porušil žalovaný zákon o ochraně přírody a krajiny a správní řád. Napadené rozhodnutí žalovaného je tudíž nezákonné.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 8. 4. 2016, v němž trval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí, a žalobu navrhl zamítnout. Stran námítky vůči závazným stanoviskům uvedl, že z takto široce formulované žalobní námítky lze v podstatě dovodit výtku směřující k nedostatečně zdůvodněným závazným stanoviskům vydaným

na úseku ochrany přírody a krajiny. Žalobce tato závazná stanoviska žádným způsobem neidentifikoval tak, aby nebylo pochyb, o jaká závazná stanoviska se jedná, to neučinil ani v odvolání proti územnímu rozhodnutí. Identifikaci měl žalobce provést alespoň číslem jednacím a datem vydání závazného stanoviska. Pokud tak žalobce neučinil, může se žalovaný pouze domnívat, jaká závazná stanoviska měl žalobce na mysli. Žalovaný tudíž dovodil, že žalobce měl na mysli písemnost Městského úřadu Domažlice ze dne 26. 3. 2015, čj. MeDO-15220/2015-Cis, označenou jako Koordinované závazné stanovisko k územnímu řízení. Obsahem této písemnosti však není žádné závazné stanovisko vydané na úseku ochrany přírody a krajiny. Ve vztahu k ochraně přírody a krajiny je obsahem uvedené písemnosti pouze vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny v tom smyslu, že zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb. nebudou dotčeny. Nejedná se tedy o závazné stanovisko, ale pouze o vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny. Žalovaný tedy jako odvolací orgán ve vztahu k tomuto vyjádření nevyužil postupu podle § 149 odst. 4 správního řádu a nepožadoval přezkum tohoto vyjádření, protože se o závazné stanovisko nejedná.

Ve vztahu k ostatním částem koordinovaného závazného stanoviska žalovaného rovněž nestíhala povinnost požadování přezkumu, ať už se jednalo o vyjádření nebo závazná stanoviska, protože žalobce je oprávněn hájit zájmy pouze na úseku ochrany přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb. a ostatní části koordinovaného závazného stanoviska se této problematiky netýkají. Podle rozsudku NSS ze dne 21. 5. 2015, věc sp. zn. 7 As 68/2015, nestíhá správní orgány povinnost postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu, pokud odvolací námitky překračují rámec námitek, které může daný účastník řízení v územním řízení uplatňovat. Závěr je tedy takový, že žádné závazné stanovisko na úseku ochrany přírody a krajiny Městského úřadu Domažlice neexistuje a požadování přezkumu dalších stanovisek je nad rámec toho, co by mohl žalobce, kdyby byl účastníkem řízení, požadovat. Vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny v tom smyslu, že zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb. nebudou dotčeny, tak bylo pouze jakýmsi impulsem k tomu, aby žalovaný jako odvolací orgán došel na základě tohoto vyjádření k vlastním závěrům.

Žalovaný upozornil stran žalobcova účastenství na další judikát - rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, věc sp. zn. 3 As 8/2005, týkající se toho, jaké zájmy může spolek, jemuž svědčí účastenství podle zákona 114/1992 Sb., chránit, a také problematiky účastenství a rozhodování odvolacího orgánu. K postupu žalovaného je třeba uvést to, že se zabýval tím, jestli v daném územním řízení mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popisuje podobu stavby a činí závěry o tom, že stavba nevybočuje ze stávajících poměrů v území, nedojde tedy k zásahu do krajinného rázu. Rovněž je uvedeno, že stavba nevyžaduje kácení dřevin (je umístěna na stávajících zpevněných plochách). Také je zcela logické, že nemůžou být dotčeny další složky chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., když je stavba umístěna na stávajících zpevněných plochách současného podélného stání pro autobusy, navíc v areálu stávající čerpací stanice pohonných hmot. Ani sám žalobce pak konkrétně neuvádí (a ani v řízení neuváděl), k jakému konkrétnímu zásahu podle zákona č. 114/1992 Sb., o který opírá své účastenství, má podle něho daným záměrem docházet.

Odvolací orgán k tomuto dospěl na základě vlastních úvah a toho, co vyplývá ze spisového materiálu. Vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny v tom smyslu, že zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb. nebudou dotčeny, tak bylo pouze jakýmsi impulsem

k tomu, aby žalovaný jako odvolací orgán došel na základě tohoto vyjádření k vlastním závěrům. K dané věci se rovněž vyjádřil i Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí (ze dne 22. 6. 2015, čj. ŽP/6308/15), a sdělil, že záměr nemůže mít vliv na evropsky významné lokality ani ptačí oblasti, a to s odůvodněním, že záměr je situován mimo tyto lokality, přičemž je ani neovlivňuje, je tedy vyloučen jeho významný vliv na evropsky významné lokality a ptačí oblasti. Toto odůvodnění, byť co do rozsahu krátké, je ale zcela dostačující. Pokud je záměr umisťován mimo zájmové lokality, je pak zcela logické, že je i bez vlivu na tyto lokality. K celé této žalobní námitce je pak třeba také uvést, že přezkum závazných stanovisek podle § 149 odst. 4 správního řádu je možné iniciovat pouze na základě včasného a přípustného odvolání, protože v opačném případě se námitky obsažené v odvolání vůbec věcně neposuzují. Pokud odvolací orgán odvolání jako opožděné nebo nepřípustné zamítne, ve svém rozhodnutí se omezí toliko na důvody opožděnosti nebo nepřípustnosti odvolání.

Žalobce dále namítá, že byla porušena zásada legitimního očekávání, když stavební úřad nezpochybňoval účast žalobce na řízení. Žalovaný nemůže souhlasit ani s touto žalobní námitkou. Z postupu stavebního úřadu totiž jednoznačně vyplývá, že tento neměl pochybnosti, že žalovaný nemá být účastníkem řízení, a proto mu ani neposílal oznámení o zahájení řízení. To se stalo až později, a to jenom proto, že žalovaný se sám, bez jakéhokoliv předchozího upozornění ze strany stavebního úřadu, do řízení přihlásil. V přihlášce pak žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, proč by měl být účastníkem řízení, a stavební úřad tuto přihlášku do řízení nikterak neposoudil a nevyvodil z ní patřičné důsledky. Žalovaný musí také upozornit na to, že účastníkem řízení se osoba nestává jenom proto, že s ní stavební úřad jako s účastníkem řízení nesprávně jednal, ale účastenství v řízení se posuzuje materiálně, což je také uvedeno v napadeném rozhodnutí. V této souvislosti je opět třeba odkázat na rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, věc sp. zn. 3 As 8/2005. V žádném případě tedy nemohla být porušena zásada legitimního očekávání.

[IV] Replika

Žalobce v replice uvedl, že argumentace žalovaného není zcela přiléhavá na tuto konkrétní věc, zejména v případě, kdy uvádí, že závazné stanovisko Městského úřadu v Domažlicích ze dne 26. 3. 2015, čj. MeDO-56784/2015-Cis, není závazným stanoviskem vydaným na úseku ochrany přírody a krajiny. Žalobce se domnívá, že toto naopak závazným stanoviskem je a jako takové podléhá přezkumu nadřízeného správního orgánu v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce již ve svém odvolání ze dne 8. 10. 2015 proti územnímu rozhodnutí sp. zn. OVÚP-3598/2015, čj. MeDO-48631/2015-Sz, vyjadřoval svůj nesouhlas se závěry Městského úřadu v Domažlicích obsaženými v předmětném závazném stanovisku. Městský úřad v Domažlicích uvedl v předmětném závazném stanovisku, že „*zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, nebudou dotčeny.*“, žalobce má proto důvodně za to, že se jedná o závazné stanovisko, které mělo být v rámci odvolacího řízení nařízeno k přezkumu nadřízenému správnímu orgánu. Dále žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, věc sp. zn. 7 As 68/2015, který (velmi zjednodušeně řečeno) judikoval, v jakých případech správní orgán nestíhá povinnost postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu. Zde je nutné poukázat na účel, pro který byl žalobce zřízen, kdy podle jeho

stanov je jeho hlavním účelem zachování kvalitního životního prostředí na území celé České republiky a ochrana přírody. Žalovaný však ve svém vyjádření s odkazem na uvedený judikát tvrdí, že námitkami proti závaznému stanovisku překračuje žalobce rámec námitek, které může v územním řízení uplatňovat. Žalobce se však s tímto závěrem nemůže ztotožnit, neboť tímto postupem by mu bylo zcela znemožněno uplatňovat svá práva, která mu přiznává § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 27 odst. 3 správního řádu. Žalobce se domnívá, že citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nedopadá přesně na tento případ, neboť má jiný skutkový základ.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí rozhodnuto tak, že se dle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné zamítá.

Dle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

Podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, účastníky územního řízení dále jsou osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis.

Podle § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů.

Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení

řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 24. 10. 2013, čj. 5 As 2/2012 – 95 (k dispozici na www.nssoud.cz), mj. toto: „(...) **V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tudíž správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání, a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.** Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto rozhodnutí odvolacího orgánu zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 105, www.nssoud.cz, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 – 111, a ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 – 135, dostupné na www.nssoud.cz).“.

Krajský soud proto obrátil pozornost na stěžejní žalobní námitku, tedy zda žalovaný pochybil v názoru, že žalobcovo odvolání bylo nepřipustné.

Krajský úřad v napadeném rozhodnutí k tomu uvedl mj. toto: „(...) Z předaného spisu odvolací orgán mj. zjistil následující skutečnosti: Dne 30.03.2015 stavební úřad obdržel žádost společnosti RoBiN OIL s.r.o., Libušina 172, 272 03 Kladno - Dubí, IČ 49823574 v zastoupení na základě plné moci společností STARÝ A PARTNER s.r.o., IČ 27197395, Kubova 6, 186 00 Praha 86, o vydání rozhodnutí o umístění stavby „myčka osobních a dodávkových automobilů u ČSPH RoBiN OIL - Folmava na pozemcích č parc. 375/8, 375/9 k.ú. Horní Folmava“. Žádost byla mj. doložena:

- Dokumentací k územnímu řízení zpracovanou v 10/2014 pod č. zakázky 124/2014 společností STARÝ A PARTNER s.r.o., Kubova 6, 186 00 Praha 86, IČ 27197395; zodpovědným projektantem je Ing. J.S., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby evidovaný u České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (ČKAIT) pod č. 0004506. Hydrogeologickým posouzením možnosti jímání podzemní vody, vypracovaným v únoru 2015, Mgr. Z.T., osobou s odbornou způsobilostí v hydrogeologii a sanační geologii (společnost 4G consite s.r.o., IČ 27624218, číslo úkolu 15 047).
- Vyjádřením Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 02.12.2014, č.j. ŽP/11496/14, ve kterém je mj. uvedeno, že pro předmětný záměr z hlediska ochrany životního prostředí vydá stanovisko MěÚ Domažlice, odbor životního prostředí, a že předmětný záměr nepodléhá posuzování dle zákona 100/2001 Sb., v platném znění.
- **Koordinovaným závazným stanoviskem MěÚ Domažlice**, ze dne 17.12.2014 č. stan. 356/2014 k záměru žadatele, které vyjadřuje stanoviska jednotlivých dotčených orgánů chránících veřejné zájmy podle ve stanovisku uvedených zvláštních právních předpisů. Ve stanovisku je mj. uvedeno, že dle § 65 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, zájmy chráněné citovaným zákonem nebudou záměrem dotčeny.

• **Koordinovaným závazným stanoviskem ze dne 26.03.2015 č. stan. 103/2015**, které bylo vydáno k záměru včetně zásobování stavby vodou z vrtané studny, v němž z hlediska zájmů chráněných zákonem č. 114/1992 Sb., v platném znění je shodně jako v předchozím stanovisku č. 356/2014, obsaženo vyjádření k záměru podle § 65 citovaného zákona, že zájmy chráněné tímto zákonem nebudou dotčeny.

(...) Dle vyjádření projektanta v dokumentaci, podloženého odůvodněným vyjádřením Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 22.06.2015, č.j. ŽP/6308/15, je vyloučeno, že záměr může mít významný vliv na evropsky významné lokality a ptačí oblasti (ust. § 45i odst. 1 ZOPK). **Výše uvedené skutečnosti jsou ve spisu podloženy dokumentací záměru, která byla kladně projednána mj. s dotčenými orgány na úseku životního prostředí, chránícími zájmy podle zvláštních právních předpisů, doklady o výsledcích projednání, jež byly podklady rozhodnutí, jsou součástí předmětného spisu.** Na úseku zájmů chráněných ZOPK se jedná o shora citované **vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 22.06.2015, č.j. ŽP/6308/15 a o vyjádření MěÚ Domažlice**, vydané k záměru podle §65 ZOPK, obsažené v doložených, shora citovaných „**Koordinovaných závazných stanoviscích**” ze dne 17.12.2014, č. stan. 356/2014 a ze dne 26.03.2015, č. stan. 103/2015, kde je výslovně uvedeno, že zájmy chráněné ZOPK nebudou dotčeny. Jedná se o odborné stanovisko orgánu státní správy na úseku ochrany životního prostředí podle ZOPK. Stanoviska (ze dne 17.12.2014, č. stan. 356/2014 a ze dne 26.03.2015, č. stan. 103/2015) byla vydána jako podklad pro územní řízení. Z textu stanoviska ze dne 26.03.2015 č. 103/2015 (uvedeného popisu akce) je zřejmé, že daná problematika byla posouzena a stanovisko vydáno na podkladě dokumentace k územnímu řízení, která byla podkladem pro vydání územního rozhodnutí, není zde žádných pochyb o tom, že by stanovisko nebylo vydáno k záměru v celém, územním rozhodnutím řešeném rozsahu. Z výše uvedených důvodů odvolací orgán dospěl k závěru, že v dané věci se nejedná o záměr, jímž mohou být zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné dle ZOPK dotčeny. Jak již bylo výše uvedeno podmínky pro možnost vzniku účastenství občanského sdružení v územním řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ve spojitosti s ust. § 70 odst. 2 a 3 ZOPK musí být splněny kumulativně, nesplnění byť i jediné ze zákonem stanovených podmínek možnost účastenství vylučuje. Odvolatel je občanským sdružením resp. spolkem, jehož posláním je ochrana přírody a krajiny; zájmy chráněné ZOPK však v daném územním řízení nemohly být dotčeny. Nedošlo tedy k naplnění všech zákonných podmínek pro účastenství odvolatele v daném územním řízení. Odvolateli nesvědčí účastenství podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ve spojitosti s ust. § 70 odst. 2 a 3 ZOPK, neměl tedy právo v řízení před orgánem I. stupně uplatňovat námitky a ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu tudíž neměl právo se proti územnímu rozhodnutí odvolat. Odvolání bylo proto posouzeno jako nepřípustné.“.

Takové odůvodnění nepřípustnosti odvolání dle krajského soudu neobstojí.

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 2. 2010, čj. 11 Ca 394/2008 – 51, dospěl mj. k těmto závěrům: „Skutečnost, že stavba byla umístěna územním rozhodnutím v lokalitě, kde nejsou vyhlášena žádná zvláště chráněná území, sama o sobě ještě neodůvodňuje závěr, že by nebyly dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, neboť ty nejsou chráněny jen ve zvláště chráněných územích. **Ani argumentace, že ve správním řízení byla vyžádána stanoviska**

orgánu ochrany přírody a krajiny, nemůže obstát, protože ani existence kladných stanovisek orgánu ochrany přírody není sama o sobě důkazem o tom, že nejsou jimi hájené zájmy nijak dotčeny. Vydaly-li dotčené orgány státní správy v oblasti ochrany životního prostředí kladná stanoviska s podmínkami, které směřují k ochraně zájmu přírody a krajiny, přičemž stanovisko je možné považovat za souhlasné jen za splnění těchto podmínek, a je-li ve výroku územního rozhodnutí stanovena podmínka odsouhlasení projektu sadových úprav orgánem ochrany přírody, nelze než dovodit, že předmětnou stavbou jsou zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, nepochybně do určité míry zasaženy (§ 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny), neboť správní úřad shledal nezbytným upravit je v rámci vydaného individuálního správního aktu.“.

Žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že v dané věci nebyly (nemohly být) dotčeny zájmy ochrany přírody, což opřel především o závěry vyslovené ve vyjádřeních a koordinovaných závazných stanoviscích orgánů ochrany přírody. Použil tedy přesně tu argumentaci, která byla ve výše citovaném rozsudku městského soudu shledána neobhajitelnou pro závěr o tom, že ve věci nejsou dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Krajský soud proto musí konstatovat, že v souzené věci nebylo možné jinak, než dovodit, že předmětnou stavbou (resp. jejím umístěním) jsou zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny nepochybně do určité míry zasaženy, neboť správní úřad shledal nezbytným upravit je v rámci vydaného individuálního správního aktu. Nemůže být proto pochyb o tom, že zde byly splněny podmínky pro účast žalobce v příslušném řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, resp. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Postup žalovaného krajského úřadu tak byl v rozporu se zákonem.

Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud pro úplnost uvádí, že dalšími uplatněnými žalobními námitkami se, ve světle judikatorních závěrů vyjevených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, čj. 5 As 2/2012 – 95, již nezabýval. Vzhledem k tomu, že ve věci bylo rozhodnuto záhy po realizaci nezbytných úkonů v řízení, soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

[VI] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **9.800,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů

za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby. Odměna za seps repliky nebyla žalobci přiznána, neboť v ní nebyly obsaženy nové skutečnosti, pouze konkretizace již uvedeného v žalobě. Odměna advokáta a náhrada advokáta nemohly být navýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), neboť zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, a tato skutečnost není uvedena ani v registru ekonomických subjektů. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. června 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková